

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Quando teneantur parentes suos liberos baptizare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Tertia Ratio est; Si infans posset saluari illa Caietani benedictione, sequeretur esse plura Sacramenta quam septem; nam illa externa benedictio esset verè Sacramentum.

21
Obiectio
Caluini
soluitur.

Sed Obijcitur ex Caluino. 1. ad Corint. 7. Apostolus ait, *Filios*, qui nascuntur ex coniugio infidelis & fidelis, esse sanctos: ergo possunt saluari sine baptismo.

Quomodo
filij infide-
lis cum fi-
deli sint
sancti apud
Apostolu.

Respondeo, Horum coniugum filios dicit sanctos, quia quando consentit infidelis habitare cū fidei, sine iniuria Christi permittit etiā suas proles Deo consecrari, per baptismum sanctificari, & Christianè educari. Hortatur enim ibi Apostolus coniuges fideles, vt ne discedant à coniugibus infidelibus, si ipsi sine iniuria Christi velint cum fidelibus permanere. Rationem adfert, *Quia* inquit *sanctificatur coniux infidelis per fidelem*, id est, conuertitur ad fidē, vel certò sensim disponitur ad eam: vnde sequitur, vt filij quoque sancti sint; id est, vt fiant Christiani per baptismum, & Christianè instituantur. Quòd si fidelis discederet ab infideli, nec infidelis sanctificaretur per fidelem, nec filij sancti essent, sed immundi; nam sequerentur patrem infidelem. Ita exponit Tertullianus lib. 2. ad Vxorē; cuius expositionem approbat Hieronymus epist. 153. ad Paulinum. Augustinus lib. 2. de Peccatorum meritis cap. 26. & lib 3. cap. 12.

22
Obiectio
Caietani
soluitur.

Secundò Obijcitur ex Caietano: Alienum videtur à diuina pietate, vt tot infantes sine remedio relinquuntur, cū infiniti tum in vtero, tum in laboribus partus, antequam baptismus adhiberi possit, moriantur.

An Deus
reliquet
infantes
sine suffi-
cienti re-
medio.

Respondeo ex D. Augustino lib. de Bono perseverantiæ cap. 12. & Prospero lib. 2. de Vocatione gentium cap. 23. Dei iudicia esse occulta, cur tot paruulos sinat perire: nihilominus tamen esse iustissima, cū posset omnes propter peccatum originale relinquere sine remedio. Adde: Deum nō reliquisse infantes sine sufficienti remedio ex parte sua; sic vt etiam in ipsis locum habeat illud Apostoli 1. ad Timoth. 2. v. 4. *Qui vult omnes homines saluos fieri*; vt docet Prosper loco citato. Instituit enim Baptismum pro omnibus, nemine excepto. Quòd autem his vel illis, ob aliquas causas extrinsecas, non possit humano more baptismus applicari, non est Deo imputandum; non enim ipse sic ordinat, & disponit illas causas vt baptismus non applicetur; sed permittit res agi suis motibus: in qua permissione & suavis prouidentia moderatio, quæ vim rebus non infert, & iudicium in penā peccati originalis cernitur: de quo plura in 1. parte. Cur autem hunc infantem ita faciat concipi & nasci, sicuti videt iuxta communem prouidentia cursum fore, vt ei applicetur baptismus; alium non ita; inscrutabile est Dei iudiciū. Similiter cur aliorum natiuitatem communis prouidentia ordini relinquat, aliorum verò singulari quadā prouidentia dirigat, inscrutabile est.

Iudicia
Dei, qui tā
multos in-
fantes sine
perire, ius-
ta; sed in-
scrutabilia.

D V B I V M II.

*Quando parentes tenentur suos liberos
Baptizare?*

23
Quor titu-
lis obligē-
tur paren-

Respondeo & Dico Primò, Tenentur in periculo mortis illorum. Idque partim lege Charitatis, seu Misericordia. Partim ex officio paterno quo tenentur rectè instituire, & saluti

necessaria curare. Partim lege Baptismi; quia non solum sibi baptismum, sed etiam filijs curare debent: Sicut olim lege circumcisionis tenebantur paruulos circumcidere. Et ratio est, quia iure natura infans non censetur habere aliam voluntatē quàm paternam, ac proinde per illam obligatur ad baptismum, maximè quando illi ad salutem est necessarius.

res liberos
suos bapti-
zare in pe-
riculo
mortis.

Dico Secundò, Extra periculum iure diuino pater non videtur teneri baptizare paruulum in infantia; sed posset differre vsque ad etatem adultam. Ratio est, Quia ius diuinum non determinauit vllum tempus pro infantibus; & ex natura rei non est obligatio ad tempus infantie extra periculum mortis; quia in infantia non potest Christianas actiones obire. Vnde etiam Ecclesia non videtur iure diuino obligari, vt infantes baptizet extra periculum. Est tamen traditio Apostolica admodum salutaris omnes parentes obligans.

Extra peri-
culum, non
iure diu-
no, sed a
postolica
traditione
infantes
baptizadi.

ARTICVLVS X.

*Vtrum infantes Iudaorū, vel alio-
rum Infidelium, inuitis paren-
tibus sint baptizandi?*

Q Vidam existimant id posse fieri auctoritate Principum, modò suppetat aliqua ratio illos postea religiosè educandi: & illi infideles saltem iure politico sint Christiano Principi subiecti. Ita Scotus dist. 4. qu. 9. vbi etiam dicit bonum fore, si omnes Infideles cogantur ad fidem. Idem sentit Gabriel eadem dist. qu. 2. ar. 3. dubio 5. & Eckius homil. 2. de Baptismo. Sed contrarium est tenendum: pro quo,

24
Putat Sco-
tus id fieri
posse.

Dico Primò, Non licet baptizare infantes Infidelium inuitis eorum parentibus, quorum potestati subsumt, si illi non sint mancipia Christianorum. Nisi forte infantes sint in extrema necessitate, & sine vi & scandalo id fieri posset. Est ferè communis D. Thomæ hoc loco, & Caiet. Durandi dist. 4. qu. 6. & hoc tempore est communis.

Verius
negatur.

Prior pars Probatur Primò: Quia si inuitis parentibus baptizentur, vel reddendi sunt parentibus, & sic est apertum periculum profanationis baptismi, nam instituentur in infidelitate, & sacrilegis ritibus polluentur: vel nō sunt reddendi; & sic fiet aperte iniuria parentibus, ad quos iure natura pertinet eorū educatio. Quod patet, Quia hoc est spoliare eos patria potestate, & re sua: nam infantes, quamdiu sunt sub cura parentum, sunt veluti res & bona ipsorum, ac proinde non magis possunt auferri, quàm alia res, quæ ipsorum dominio subsunt. Hoc est præcipuum fundamentum huius sententia. Nam cui baptismus potest dari, in eo etiam potest & debet defendi à praua institutione & violatione per impios ritus: sed hoc fieri nequit, nisi infans patri eripiatur, & non restituitur; quod est contra iustitiam. Confirmatur, Quia non potest eripi in penam, vel ad innocentis defensionem, vel ob alium titulum qui hic interueniat; vt patebit ex solutine argumentorum.

Probatur Secundò, Quia idcirco Christianorum filij possunt inuitis parentibus baptizari, quia Ecclesia ius habet in parentes: ergo cū non habeat ius in Infideles, non potest illis inuitis eorū infantes